

Agios Nikolajas, Kreta

„Polidoras“ yra žavingas šeimos valdomas viešbutis, įsikūręs šalia pėsčiomis lengvai pasiekiamo gyvybingo Agios Nikolajo, tik valanda kelio nuo Herakliono. Kambariai valomi kasdien, visi su belaidžiu internetu ir oro kondicionieriais, kai kurie su vaizdu į jūrą. Kava ir naminis maistas patiekiami įstabiose terasose. Apsilankykite viešbučio svetainėje arba ieškokite mūsų booking.com.

Nė neįsivaizduojate, kiek laiko prireikė tai parašyti. Jaudinausi dėl būdvardžių pertekliaus. Ar „gyvybingas“ – tinkamas žodis apibūdinti Agios Nikolają? Pirmiausia parašiau „judrus“, tačiau netrukus nusprendžiau, kad šis žodis siejasi su nuolatinium eismu ir triukšmu, kurių šiam miestui irgi netrūksta. Iš tikrųjų buvome įsikūrę per penkiolika minučių nuo miesto centro. Ar tai „pėsčiomis lengvai pasiekiamas“? Gal reikėjo paminėti šalia esantį Amoudi paplūdimį?

Juokingiausia, kad beveik visą gyvenimą dirbau redaktore ir niekada neturėjau jokių bėdų su rašytojų rankraščiais, tačiau kai prireikė parašyti keturių eilučių reklamą ant atviruko,

prakaitavau prie kiekvieno skiemens. Galų gale parodžiau Andrėjui, šis, perskaitęs gal per penkias sekundes, tik suniurnėjo ir linktelėjo. Po šitiek vargo ir įdėto darbo tai mane pradžiugino ir kartu įsiutino. Esu pastebėjusi, kad tokie jau tie graikai. Jie nepaprastai jausmingi žmonės. Jų dramos, poezija ir muzika sminga tiesiai į širdį. Tačiau kai kalba pasisuka apie kasdienius reikalus, apie smulkmenas, jiems priimtinesnis atrodo *sigą sigą*, apytikriai išvertus – „kam tai rūpi?“ Tą frazę girdžiu kiekvieną dieną.

Kol su cigarete ir puodeliu stiprios juodos kavos skaitinėju tai, ką buvau parašiusi, man dingtelėjo du dalykai. Ketinome atvirukus sudėti į lentyną šalia registratūros, tačiau kokia to prasmė, jeigu juos paims turistai, kurie jau yra atvykę į viešbutį? O dar svarbiau, ką, po velnių, čia veikiu? Kaip iki šito nusiritau?

Likus vos dvejiems metams iki penkiasdešimtojo gimtadienio, kai maniau, kad galėsiu mėgautis visais gyvenimo malonumais, kuriuos užtikrins pakenciamos pajamos, nedidelis butas Londone ir gausybė renginių vakarais, tapau viešbučio, kuris iš tikrųjų daug gražesnis, nei man pavyko apibūdinti, bendrasavininke ir valdytoja.

„Polidoras“ įsikūręs tiesiai ant kranto, turi dvi terasas, nuo saulės apsaugotas skėčių ir kiparisių. Jame vos dvylika kambarių, čia dirba jauni vietiniai, šie maloniai elgiasi net su atsitiktiniais, ne tik su nuolatiniais klientais. Paprastas maistas, „Mythos“ alus, savas muzikantas bei tobuli vaizdai. Ir tikimės turistų, atvykstančių tikrai ne vienu iš tų gigantiškų autobusų, kuriuos dažnai matau vinguriuojančius jiems nepritaikytais keliais pakeliui į šešių aukštų monstrus kitoje įlankos pusėje.

Deja, kai kurie dalykai nedžiugina – ir pavojų kelianti elektros instaliacija, ir beviltiška santechnika, ir trūkinėjantis belaidis

ryšys. Nenoriu leisti į stereotipus apie tingius graikus, galbūt man tiesiog nepasisekė, tačiau patikimumas vargu ar yra mūsų įdarbintų žmonių šūkis. Panas – puikus šefas, bet, susipykęs su žmona, vaikais ar savo motociklu, darbe paprastai nepasirodo, tada virtuvės reikalus tenka perimti Andrėjui, o man – šeimininkauti prie baro ir restorane, kuris kartais būna pilnutėlis, ir nė vieno padavėjo, arba pustuštis, o padavėjų daugiau negu reikia. Kažkodėl atrodo, kad laimingo vidurio niekada nesulauksiu. Visada yra šiokia tokia tikimybė, kad tiekėjas atvyks laiku, tačiau nebūtinai atkeliaus prekės, kurias iš tiesų užsakėme. Jeigu kas nors sugenda, – o genda viskas, – valandų valandas nervinamės kankinami nežinios, ar kada nors sulauksime mechaniko arba inžinieriaus.

Dažniausiai mūsų svečiai atrodo laimingi. Bet mes laktstome kaip vienos iš tų beprotiškų prancūzų komedijų aktoriai stengdamiesi sudurstyti visus galus, o kai pagaliau griūnu į lovą, dažnai pirmą ar antrą valandą nakties, jaučiuosi išsekusi ir išgręžta, tįsau tarsi mumija drobulėje. Užmiegu nusivylusi, žinodama, kad viskas prasidės iš naujo, vos pramerksiu akis.

Gal esu pernelyg negatyvi. Žinoma, netrūksta ir nuostabių dalykų. Tokio saulėlydžio, kaip prie Egėjo jūros, nepamatysi niekur pasaulyje, kiekvieną vakarą stebeiliju į jį apimta nuostabos. Nieko keisto, kad graikai tikėjo dievais – liepsnojantis Helijas auksiniame vežime skrodžia beribį dangų, Lasičio kalnai virsta ploniausio gazo juostelėmis, iš pradžių rausvomis, paskui violetinėmis, galiausiai patamsėja ir pranyksta. Kiekvieną rytą septintą valandą maudausi, krištolinėje jūroje nuplaunu perteklinio vyno ir cigarečių dūmų likučius. Vakarieniaujame mažytėse Fourni ir Limno tavernose kvepiant jazminams, mirguliuojant

žvaigždėms, garsiai juokiantis ir daužiantis rakijos taurelėmis. Netgi pradėjau mokytis graikų kalbos, tris valandas per savaitę dirbu su tinkančia man į dukras jauna mergina, kuri, pasitelkusi kirčiavimą ir veiksmožodžius, ne tik netaisyklingus, bet tiesiog nepadorius, kažkaip sugebėjo užsiėmimus paversti pramoga.

Tačiau man tai ne atostogos. Atvykau į Graikiją po katastrofos, susijusios su knyga „Apie šarkų žmogžudystes“. Tai buvo paskutinė knyga, prie kurios dirbau, po jos ėjo autoriaus mirtis, mano leidyklos žlugimas ir karjeros pabaiga... būtent tokia tvarka. Buvo išleisti devyni romanai apie Atiką Piundą, visi bestselleriai, ir aš maniau, kad jų bus dar daugiau. Tačiau tuo viskas ir baigėsi. Teko pradėti naują gyvenimą ir, tiesą sakant, didžiąją jo dalį sunkiai dirbti.

Neišvengiamai šitai turėjo įtakos ir mano santykiams su Andréju. Mudu nesivaidijome, – nebuvo kivrčininkai, – tačiau ėmėme bendrauti vis atžariau ir nepatikliau, sukinėjomės vienas aplinkui kitą kaip du boksininkai, neketinantys pradėti kovos. Tiesą sakant, vienas kitas geras smūgis būtų iššęs į naudą mums abiem. Atsidūrėme toje baisioje seniems sutuoktiniams puikiai pažįstamoje arenoje, kur tai, kas lieka neišsakyta, iš tikrųjų žeidžia labiau negu tai, kas pasakoma. Beje, mudu nesame susituokę. Andréjas buvo pasipiršęs, atliko visas tas procedūras su deimantiniu žiedu ir priklaupimu ant vieno kelio, bet abu buvome pernelyg užsiėmę žengti toliau, be to, šiaip ar taip, graikų kalbą mokėjau ne taip gerai, kad suprasčiau apeigas. Nusprendėme palaukti.

Laikas neišėjo mums į naudą. Londone Andréjas buvo mano geriausias draugas. Galbūt dėl to, kad negyvenome kartu, visada nekantriai laukdavau, kada jį pamatysiu. Skaitėme tas pačias

knygas. Mėgome valgyti namie... ypač kai Andrėjas gamino. Seksas buvo nuostabus. Tačiau Kreta įspraudė mus į visiškai kitokio gyvenimo rėmus, ir nors praėjo vos pora metų nuo to laiko, kai palikome Jungtinę Karalystę, jau pasvarstydavau apie galimybę dingti, net jeigu jos aktyviai ir neieškojau.

Ieškoti ir neprireikė. Galimybė apsigėrė vieną ankstų pirmadienio rytą su prašmatniai atrodančia pora, akivaizdžiai anglais: susikibę rankomis jie leidosi šlaitu nuo pagrindinio kelio. Iš tolo matėsi, kad turtingi ir atvykę ne atostogauti. Jis dėvėjo striukę ir ilgas kelnes, kvailokai atrodančius tokį karštą rytą, polo marškinėlius ir panamą. Ji vilkėjo suknele, labiau tinkančia teniso vakarėliui nei paplūdimiui, segėjo dailų vėrinį ir nešėsi dailią mažą delninukę. Abu su brangiais akiniais nuo saulės. Sakėčiau, šešiasdešimtmečiai.

Įėjęs į barą vyras paleido žmonos ranką. Pamačiau, kad jis mane apžiūrinėja.

– Atleiskite, – mandagiai kreipėsi jis. – Ar kalbate angliškai?

– Kalbu.

– Sakykite... gal kartais jūs Siuzana Railand?

– Tai aš.

– Gal galėtume šnektelėti su jumis, panele Railand? Mano vardas Lorensas Trehernas. Čia mano žmona Polina.

– Laba diena, – Polina Trehern nusišypsojo man, bet ne itin draugiškai. Ji manimi jau nepasitikėjo, nors tai buvo tik pirmas mūsų susitikimas.

– Gal galėčiau pasiūlyti kavos? – atsargiai paklausiau. Ne-siūliau pirkti. Nenoriu sudaryti įspūdžio, kad esu šykšti, bet man nedavė ramybės kai kas kita. Buvau pardavusi savo bu-tą šiauriniame Londone ir didžiąją dalį santaupų investavusi į

„Polidorą“, tačiau iki šiol negavau jokio pelno. Priešingai: nors abejoju, ar mudu su Andrėju darėme kažką ne taip, vis tiek sugebėjome įklimpti į beveik dešimties tūkstančių eurų skolą. Mūsų lėšos tirpo, ir man kartais atrodydavo, kad atstumas tarp manęs ir bankroto gali būti matuojamas puta ant nemokamo kapučino.

– Ne. Ačiū.

Nulydėjau juos link vieno iš baro staliukų. Terasa jau buvo sausakimša, bet Vangelis, dirbantis padavėju, kai negrodavo gitara, tvarkėsi puikiai, ir čia buvo ne taip karšta kaip lauke.

– Taigi kuo galiu padėti, pone Trehernai?

– Lorensas, prašyčiau.

Jis nusiėmė panamą. Pasimatė retėjantys žili plaukai ir jau spėjusi nudegti galvos oda. Skrybėlę jis pasidėjo priešais save.

– Tikiuosi, atleisite už tai, kad susekėme jus. Turime bendrą draugą – Sadžidą Chaną. Beje, jis siunčia linkėjimus.

Sadžidas Chanas? Man prireikė vos akimirkos prisiminti, kad tai advokatas, gyvenantis Framlingamo miestelyje Safolke. Jis buvo Alano Konvėjaus, parašiusio romaną „Apie šarkų žmogžudystes“, draugas. Kai Alanas mirė, jo kūną aptiko būtent Sadžidas Chanas. Tačiau su juo buvau susitikusi tik porą kartų. Nebūčiau pavadinusi jo draugu – nei savo, nei bendru.

– Ar gyvenate Safolke? – pasidomėjau.

– Taip. Mums priklauso viešbutis netoli Vudbridžo. Ponas Chanas porą kartų yra mums pagelbėjęs. – Staiga pasijutęs nejaukiai Lorensas sudvejojo. – Praėjusią savaitę kalbėjausi su juo apie gana sudėtingą reikalą ir jis pasiūlė pasišnekėti su jumis.

Nustebau, iš kur Chanas sužinojo, kad esu čia, Kretoje. Kažkas turėjo jam pasakyti, nes aš tikrai nesakiau.

– Keliavote tokį kelią pasikalbėti su manimi? – paklausiau.

– Tiesą sakant, kelias ne toks tolimas, be to, mes ir šiaip nemažai keliaujame. Apsistojome „Mino paplūdimyje“.

Jis mostelėjo į gretimą viešbutį kitapus teniso korto. Tai patvirtino mano pirmąjį įspūdį, kad Trehernai turtingi. „Mino paplūdimys“ – prabangus viešbutis su privačiomis vilomis ir skulptūrų pilnu sodu. Naktis jame kainuoja apie tris šimtus svarų.

– Ketinau paskambinti, – pridūrė jis. – Tačiau tai ne toks reikalas, kurį norėčiau aptarinėti telefonu.

Visa tai skambėjo vis paslaptinčiau – ir, atvirai kalbant, vis labiau erzino. Keturių valandų skrydis iš Stanstedo. Valanda kelio automobiliu iš Herakliono. Kelionė iki čia nepriminė lengvo pasivaikščiojimo.

– O koks tai reikalas? – pasidomėjau.

– Žmogžudystė.

Akimirką šis žodis pakibo ore. Kitoje terasos pusėje švietė saulė. Būrys vietinių vaikų, taškydamiesi Egėjo jūroje, juokėsi ir krykštavo. Šeimos spraudėsi aplinkui stalus. Pro šalį praėjo Vangelis, nešinas padėklų su apelsinų sultimis ir šalta kava.

– Kieno žmogžudystė? – paklausiau.

– Vyro, vardu Frenkas Peris. Tikriausiai nesate apie jį girdėjusi, bet turėtumėte žinoti viešbutį, kuriame įvyko žmogžudystė. Jis vadinasi „Brenlouholas“.

– O tas viešbutis priklauso jums.

– Taip. Mums, – pirmą kartą į pokalbį įsiterpė Polina Trehern. Jos balsas skambėjo kaip karališko kraujo turinčios damos, ji košė žodžius tarsi karpydama juos žirklemis. Vis dėlto nuojauta sakė, kad ji irgi priklauso vidurinei klasei, kaip ir aš.

– Jis buvo užsisakęs kambarį trimis naktims, – paaiškino Lorenas. – Antrąją buvo nužudytas.

Mano galvoje kirbėjo daugybė klausimų. Kas buvo tas Frenkas Peris? Kas jį nužudė? Ir kodėl man tai turėtų rūpėti? Tačiau to nepasakiau.

– Kada tai įvyko?

– Maždaug prieš aštuonerius metus, – atsakė Lorenasas Trehernas.

Polina Trehern pasidėjo delninukę ant stalo šalia skrybėlės, tarsi tai būtų kažkoks sutartas signalas, kad dabar reikalą perima ji. Kažkas joje – tai, kaip naudojosi tylą, toji emocijų stoka – vertė mane manyti, kad būtent ji priima svarbiausius sprendimus. Jos akiniai nuo saulės buvo tokie tamsūs, kad jai prašnekus pasijutau beveik sukaustyta dviejų savo pačios atvaizdų.

– Galbūt vertėtų papasakoti jums visą istoriją, – tarė ji tuo savo nemaloniū balsu. – Tada suprasite, kodėl mes čia. Tikiuosi, laikas jūsų nespaudžia?

Manęs laukė bene penkiasdešimt darbų.

– Nė kiek, – atsakiau.

– Ačiū, – padėkojo ji. Tada susikaupusi pradėjo: – Frenkas Peris dirbo reklamos srityje. Buvo ką tik grįžęs į Angliją iš Australijos, kur gyveno kelerius metus. 2008-ųjų birželio 15-osios naktį jis buvo labai žiauriai nužudytas savo viešbučio kambaryje. Visada prisiminsiu tą datą, nes ji sutapo su mūsų dukros Sesilės vestuvių savaitgaliu.

– Ar jis buvo svečias?

– Ne. Jo nepažinojome. Vestuvėms turėjome užsisakę ke-liolika kambarių. Pasikvietėme artimiausius šeimos narius ir draugus. Viešbutyje iš viso yra trisdešimt du kambariai, o mes buvome nusprendę, nepaisant mano prieštaravimų, – deja, vy-ras manė kitaip, – neužsidaryti nuo visuomenės. Ponas Peris

Safolke lankė giminaičius. Jis užsisakė kambarį trims naktims. Ir buvo nužudytas vėly penktadienio vakarą, bet kūnas aptiktas tik šeštadienio popietę.

– Po vestuvių, – sumurmėjo Lorensas Trehernas.

– Kaip jis buvo nužudytas?

– Kelis kartus smogta plaktuku. Veidas buvo labai subjaurotas, tad jeigu ne pinigine ir pasas, kuriuos rado jo seife, policija nebūtų galėjusi nustatyti tapatybės.

– Sesilė siaubingai sielojosi, – įsiterpė Lorensas. – Na, mes visi nuliūdome. Buvo tokia graži diena. Vestuvių apeigos vyko sode, paskui laukė pietūs šimtui svečių. Geresnio oro negalėjome nė tikėtis. Ir visą tą laiką nežinojome, kad kambaryje, iš kurio atsiveria vaizdas į palapinę, jis tįso savo kraujo baloje.

– Sesilei ir Aidenui teko atidėti medaus mėnesį, – pridūrė Polina, jos balsas vis dar drebėjo iš pasipiktinimo net ir po šitiekos metų. – Policija neleido jiems išvykti. Pareiškė, kad dėl to negali būti jokių kalbų, nors buvo akivaizdu, kad su žmogžudyste jie niekaip nesusiję.

– Aidenas yra jos vyras?

– Aidenas Maknilas. Taip. Mūsų žentas. Sekmadienio rytą jie turėjo iškelti į Antigvą, bet praėjo dar dvi savaitės, kol galiausiai jiems buvo leista išvykti, nors žudiką policija suėmė anksčiau, todėl taip ilgai užlaikyti nebuvo reikalo.

– Taigi policija išsiaiškino, kas tai padarė, – pasakiau.

– O taip. Viskas buvo labai paprasta, – paaiškino Lorensas. – Išties tai padarė mūsų darbuotojas, rumunas vardu Stefanus Kodresku. Jis rūpinosi ūkiu, gyveno viešbutyje. Iš tikrųjų turėjo teistumą – tą žinojome jau įdarbindami jį. Tiesą sakant, bijau, kad čia ir slypi bėda, – jis nudelbė akis. – Mudu su žmona

viešbutyje vykdėme tokią programą. Įdarbindavome paleistus iš įkalinimo vietos jaunos nusikaltėlius – darbams virtuvėje, skalbykloje, sode. Tvirtai tikime kalėjimų reforma, tad jauniems vyrams ir moterims suteikiame antrą galimybę. Esu tikras, kad žinote, jog pakartotinai nusikalstama nepaprastai dažnai. Taip nutinka todėl, kad tie žmonės neturi galimybės iš naujo integruotis į visuomenę. Glaudžiai bendradarbiavome su probacijos tarnyba, ir jie mus patikino, kad Stefaną bus tinkamas mūsų programai. – Lorensas sunkiai atsiduso. – Jie klydo.

– Sesilė juo pasitikėjo, – tarė Polina.

– Pažinojo jį?

– Turime dvi dukras, abi jos dirba su mumis viešbutyje. Kai visa tai nutiko, Sesilė vadovavo viešbučiui. Tiesą sakant, ji ir kalbėjosi su Stefanu prieš priimdama jį darbą.

– Ji ištekėjo tame pačiame viešbutyje, kuriame dirbo?

– Taip, žinoma. Tai šeimos verslas. Mūsų darbuotojai yra šeimos dalis. Sesilei nebūtų net kilusi mintis apie kitą vietą, – atsakė Polina.

– Ir ji manė, kad Stefaną nekaltas.

– Iš pradžių manė. Atkakliai tai tvirtino. Tokia jau ta Sesilė. Pernelyg geraširdė, pernelyg patikli, ji iš tų, kurie tiki, kad žmogus iš esmės yra geras. Tačiau įkalčiai prieš Stefaną nekėlė nė menkiausios abejonės. Nežinau, nuo ko pradėti. Ant plaktuko pirštų atspaudų nerado... jis buvo švariai nušluostytas. Tačiau ant drabužių ir ant pinigų po čiužiniu – paimtų iš mirusio vyro – aptikta kraujo. Jį matė įeinantį į Frenko Perio kambarį. Šiaip ar taip, jis prisipažino. Po to net Sesilė turėjo pripažinti, kad klydo, ir tuo viskas baigėsi. Ji su Aidenu nuvyko į Antigvą. Viešbučio veikla pamažu grįžo į įprastines vėžes, nors tai užtruko

labai ilgai, o dvyliktame kambaryje daugiau niekas nebeapsistojo. Pastaruoju metu naudojamės juo kaip sandėliu. Kaip sakiau, visa tai įvyko prieš daugelį metų, ir mes jau manėme, kad ta istorija liko praeityje. Bet, regis, klydome.

– O kas nutiko? – paklausiau netikėtai susidomėjusi.

Toliau pasakoti ėmėsi Lorensas.

– Stefanas buvo nuteistas kalėti iki gyvos galvos, jis vis dar už grotų. Sesilė porą kartų jam parašė, bet jis taip ir neatsakė, jau maniau, kad galiausiai jį pamiršo. Atrodė visiškai laiminga vadovaudama viešbučiui ir, žinoma, gyvendama su Aidenu. Jai buvo dvidešimt šešeri, kai jiedu susituokė. Dvejais metais už jį vyresnė. Kitą mėnesį jai sueis trisdešimt ketveri.

– Ar jie turi vaikų?

– Turi. Mažą mergaitę. Na, dabar jai septyneri... Roksana.

– Mūsų pirmoji anūkė, – drebančiu balsu pridūrė Polina. – Mielas vaikas, ji yra viskas, ko mes kada nors galėjome trokšti.

– Mudu su Polina esame beveik pensininkai, – toliau pasakojė Lorensas. – Turime namą netoli Hjero Prancūzijos pietuose, ten praleidžiame nemažai laiko. Šiaip ar taip, prieš kelias dienas mums paskambino Sesilė. Atsiliepiu aš. Buvo maždaug antra valanda Prancūzijos laiku. Iškart supratau, kad Sesilė labai prislėgta. Be to, sakyčiau, kad nervinosi. Nežinau, iš kur skambino, bet buvo antradienis, todėl tikriausiai iš mūsų viešbučio. Įpras-tai iš pradžių mes kiek pajuokaujame, paerziname vienas kitą, bet šįkart ji žengė tiesiai prie reikalo. Pasakė, kad nesiliauja galvojusi apie tai, kas nutiko...

– Apie žmogžudystę.

– Visiškai teisingai. Ji pareiškė, kad visą laiką buvo teisi ir kad Stefanus Kodresku nusikaltimo neįvykdė. Paklausiau, apie

ką ji kalba, o ji paaiškino, kad kai ką aptiko gautoje knygoje. „Tai buvo čia – tiesiai man prieš akis.“ Būtent šiuos žodžius pasakė. Galiausiai pridūrė, kad išsiuntė knygą man, ir išties, gavau ją jau kitą dieną.

Jis įsikišo ranką į striukės kišenę ir ištraukė knygą minkštais viršeliais. Iš karto atpažinau – piešinį ant viršelio, šriftą, pavadinimą, – ir tą pačią akimirką mūsų susitikimas įgavo prasmę.

Tai buvo „Atikas Piundas imasi bylos“, trečioji iš Alano Konvėjaus parašytos serijos, šią knygą redagavau ir leidau. Iš karto prisiminiu, kad jos veiksmas daugiausia vyksta viešbutyje, bet ne Safolke, o Devono grafystėje, ir ne šiomis dienomis, o 1953 metais. Prisiminiu vakarėlį po knygos pristatymo Vokietijos ambasadoje Londone. Alanas buvo per daug išgėręs, įžeidinėjo ambasadorių.

– Alanas žinojo apie žmogžudystę? – paklausiau.

– O taip. Jis atvyko į viešbutį ir apsisusto kelioms naktims praėjus pusantro mėnesio po to įvykio. Abu su juo susitikome. Jis prisistatė kaip mirusiojo Frenko Perio draugas, uždavė mums daugybę klausimų apie žmogžudystę. Kalbėjosi ir su mūsų darbuotojais. Nė neįsivaizdavome, kad jis visa tai pavėrs pramoga. Jeigu jis būtų buvęs atviras su mumis, tikriausiai būtume buvę atsargesni.

Būtent dėl šios priežasties jis ir nebuvo atviras su mumis, pagalvojau.

– Jūs nesate skaitę šios knygos? – paklausiau.

– Mes visiškai pamiršome apie ją, – prisipažino Lorensas. – O ponas Konvėjus taip niekada jos ir neatsiuntė. – Jis trumpam nutilo. – Bet Sesilė perskaitė ir aptiko kažką, kas naujomis spalvomis nušvietė įvykį „Brenlouhole“... bent jau jai taip

pasirodė, – jis žvilgtelėjo į žmoną, tarsi laukdamas pritirimo. – Mudu su Polina perskaitėme knygą, tačiau neižvelgiame jokio ryšio.

– Panašumų yra, – tarė Polina. – Pirmiausia, beveik visi personažai atpažįstami, jie akivaizdžiai yra prototipai žmonių, kuriuos ponas Konvėjus sutiko Vudbridže. Jie netgi turi tuos pačius vardus... arba labai panašius. Bet niekaip nesuprantu, kodėl jis su pasimėgavimu iškraipo žmones taip, jog jie tampa siaubingomis savo pačių karikatūromis. Pavyzdžiui, knygoje mudu su Lorensu neabejotinai esame aprašomo viešbučio „Mėnulio gėlė“ valdytojų prototipai. Bet abu jie sukčiai. Kam jam to reikėjo? Per visą gyvenimą niekada nesame elgęsi nesąžiningai.

Ji atrodė labiau pasipiktinusi nei nuliūdusi. Žiūrėjo į mane taip, tarsi kalta būčiau aš.

– Turint galvoje jūsų klausimą, mes net neįsivaizdavome, kad knyga buvo išleista, – toliau kalbėjo ji. – Detektyvų neskaitau. Nė vienas iš mūsų neskaito. Sadžidas Chanas mums pasakė, kad ponas Konvėjus nebegyvas. Gal taip ir geriau, nes priešingu atveju mums kiltų didžiulė pagunda imtis teisinių veiksmų.

– Tokiu atveju pasakysiu tiesiai šviesiai, – tariau. Faktai gulė vienas ant kito kaip malkos į stirtą, tačiau jaučiau, kad yra dar kažkas, ko jie man nepasako. – Jūs manote, kad, nepaisant visų įkalčių, jau nekalbant apie prisipažinimą, Stefanus Kodresku galbūt nenužudė Frenko Perio ir kad Alanas Konvėjus, atvykęs į viešbutį, per kelias dienas išsiaiškino, kas yra tikrasis žudikas. Tada tą asmenį kažkaip įvardijo knygoje „Atikas Piundas imasi bylos“.

– Būtent.

– Tačiau kažkas čia ne taip, Polina. Jeigu Alanas būtų žinojęs, kas žudikas, ir kad kalėjime sėdi nekaltas žmogus, tikrai iškart būtų kreipęsis į policiją! Kodėl būtų norėjęs paversti tai grožinės literatūros kūrinium?

– Kaip tik todėl, Siuzana, čia ir esame. Sprendžiant iš to, ką mums pasakojo Sadžidas Chanas, pažinojote Alaną Konvėjų geriau negu bet kas kitas. Jūs redagavote šitą knygą. Jeigu joje yra kažkas, esu tikra, kad tik jūs galėtumėte tai surasti.

– Lukterėkite. – Staiga supratau, ko trūksta. – Visas šis reikalas iškilo jūsų dukrai kažką aptikus knygoje „Atikas Piundas imasi bylos“. Ar tik ji viena perskaitė knygą prieš išsiųsdama jums?

– Nežinau.

– Tačiau ką ji aptiko? Kodėl tiesiog nepaskambinote jai ir nepaklausėte, ką ji turėjo omenyje?

Į mano klausimą atsakė Lorensas Trehernas.

– Be abejo, paskambinome, – tarė jis. – Abu perskaitėme knygą, paskui kelis kartus skambinome jai iš Prancūzijos. Galiausiai susisiekėme su Aidenu ir jis pasakė, kas nutiko. – Lorensas trumpam nutilo. – Regis, mūsų dukra dingio.

Išvykimas

Tą vakarą kalbėdamasi su Andrėju nesusivaldžiau. Tikrai neketinau pyktis, tačiau visą dieną mane persekiojo nesėkmės, tad būčiau galėjusi apšaukti nors ir mėnulį, bet Andrėjas tiesiog buvo arčiau.

Viskas prasidėjo nuo tos mielos poros iš Maklsfildo, Briuso ir Brendos. Galiausiai jie pasirodė ne tokie ir mieli, mat pareikalavo penkiasdešimčia procentų sumažinti sąskaitą, priešingu atveju ketino „TripAdvisor“ puslapyje paskelbti skundų sąrašą, kurį sukaupė nuo atvykimo dienos ir kuris, kaip jie tvirtino, atbaidys visus keliautojus, ir šie daugiau nenorės nė prisiartinti prie mūsų viešbučio. O kokios buvo jų bėdos? Vieną valandą neturėjo mobiliojo ryšio. Naktį girdėjo gitaros garsus. Aptiko vieną tarakoną. Erzino tai, kad jie skundėsi kiekvieną dieną, kaskart nutaisę kreivas šypsenules, ir aš nė kiek neabejojau, kad ruošiasi pakišti kiaulystę. Buvau išsiugdžiusi nuojautą turistams, kurie atvyksta atostogauti su mintimi kartu ir pasipinigauti. Nustebtumėte, kiek tokių pasitaiko.

Panas nepasirodė. Vangelis pavėlavo. Andrėjo kompiuteris netikėtai sugedo, – buvau paprašiusi, kad patikrintų paštą, – ir sugebėjo dvi kambarių užklausas nusiųsti į brukalus. Kol pastebėjome, klientai užsisakė kitur. Prieš guldami į lovą išgėrėme po stiklą „Metaxos“ – graikiško brendžio, kuris skanus tik Graikijoje, bet mano nuotaika nepasitaisė, tad kai Andrėjas paklausė, kas man neduoda ramybės, pagaliau pratrūkau.

– Kaip tau atrodo, Andrėjau, kas, po velnių, neduoda man ramybės? Viskas!

Įprastai nesikeikiu... bent jau prie žmonių, kurie man patinka. Gulėdama lovoje ir stebėdama, kaip Andrėjas nusirenginėja, pykau ant savęs. Viena vertus, norėjau kaltinti jį dėl visko, kas įvyko nuo pat mano atvykimo į Kretą, kita vertus, kaltinau save, kad jį nuvyliau. Tačiau labiausiai erzino bejėgiškumo jausmas – kad esu priklausoma nuo aplinkybių, kad jos mane valdo, o ne atvirkščiai. Negi tikrai pasirinkau tokį gyvenimą, kuriame visiškai nepažįstami žmonės galėtų mane žeminti už kelis eurus ir kuriame mano gerovė priklausytų nuo prarasto išankstinio užsakymo?

Tą akimirką žinojau, kad turiu grįžti į Angliją, – tiesą sakant, jau kurį laiką tai žinojau, nors ir bandžiau apsimetinėti.

Išsivalęs dantis Andrėjas išėjo iš vonios nuogas, – taip jis miegodavo, – jo kūnas priminė efebo, galbūt satyro figūrą, kokias tenka matyti ant senovinių vazų. Pamaniau, kad per pastaruosius porą metų jis tapo dar panašesnis į graiką. Juodi plaukai dar labiau pasišiaušę, akys šiek tiek tamsesnės, atsirado kažkoks pasipūtimas, nors, esu tikra, dėstydamas Vestminsterio mokykloje to sau neleido. Priaugo ir šiek tiek svorio – o gal tik labiau atkreipiau dėmesį į jo pilvą dabar, kai apsinuogino. Vis dar gražus

vyras. Vis dar traukė mane. Bet staiga pajutau poreikį atsidurti toliau nuo jo.

Palaukiau, kol jis atsiguls į lovą. Mudu miegame po viena antklode, su atvirais langais. Prie jūros beveik nėra uodų, o man labiau patinka nakties, nei dirbtinis oro kondicionieriaus oras.

– Andrėjau... – tariau.

– Ką?

Jis būtų užmigęs per kelias sekundes, jeigu būčiau leidusi. Balsas jau skambėjo mieguistai.

– Noriu važiuoti į Londoną.

– Ką? – jis atsisuko ir parimo ant alkūnės. – Ką nori pasakyti?

– Turiu kai ką padaryti.

– Londone?

– Ne. Turiu keliauti į Safolką.

Jis įsistebeilijo į mane nerimo kupinu veidu.

– Ilgai neužtruksiu, – pridūriau. – Tik porą savaitių.

– Mums reikia tavęs čia, Siuzana.

– Mums reikia pinigų, Andrėjau. Nepajėgsime apmokėti sąskaitų, jei nerasime papildomo finansavimo. O man pasiūlė didžiulius pinigus, kad padaryčiau vieną darbą. Dešimt tūkstančių svarų. Grynais!

*

Tai buvo tiesa.

Papasakoję apie žmogžudystę savo viešbutyje, Trehernai ėmė aiškinti, kaip dingo jų dukra.

– Jai labai nebūdinga prapulti niekam nepranešus, – tarė Lorenzas. – Juo labiau palikus dukrą...

- Kas prižiūri vaiką? – pasidomėjau.
- Aidenas. Dar auklė.
- Tai nėra „nebūdinga“. – Polina pervėrė vyrą pykčio kupinu žvilgsniu. – Ji niekada gyvenime nėra padariusi ko nors panašaus ir, be abejo, savo noru niekada nepaliktų Roksanos. – Ji atsisuko į mane. – Mes be proto nerimaujame, Siuzana, jeigu norite žinoti tiesą. Gal Lorensas ir nepritars, bet aš esu įsitikinusi, kad tai kažkaip susiję su šita knyga.
- Pritariu! – sumurmėjo Lorensas.
- Ar dar kas nors žinojo apie jos rūpesčius? – paklausiau.
- Jau sakiau, ji skambino mums iš „Brenlouholo“, todėl daug kas galėjo ją nugirsti.
- Turiu omenyje, ar apie savo įtarimus ji kalbėjosi su kuo nors kitu?
- Polina Trehern papurtė galvą.
- Kelis kartus bandėme jai prisiskambinti iš Prancūzijos, o kai neatsiliepė, paskambinome Aidenui. Jis pats neskambino, nes nenorėjo mūsų jaudinti, tačiau, kaip paaiškėjo, kreipėsi į policiją tą pačią dieną, kai ji dingo. Deja, jie pasižiūrėjo pro pirštus... bent jau iš pradžių. Užsiminė, kad galbūt tai šeimyniniai nesutarimai.
- O jie tokių turėjo?
- Tikrai ne, – atsakė Lorensas. – Jie buvo labai laimingi. Policija kalbėjosi su Eloiza, mergaitės aukle, ir ši pasakė tą patį. Ji nėra girdėjusi, kad jie vaidytųsi.
- Aidenas – tiesiog tobulas žentas. Protingas ir darbštus. Galėčiau tik palinkėti Lizai susirasti tokį žmogų kaip Aidenas. Ir jis jaudinasi ne mažiau už mus!
- Visą tą laiką, kol Polina kalbėjosi su manimi, man atrodė, kad ji su kažkuo kovoja. Staiga ji išsiėmė cigarečių pakelį ir

vieną prisidėgė. Rūkė kaip žmogus, po ilgo susilaikymo staiga vėl griebėsis senojo įpročio. Užsitraukusi vėl prakalbo:

– Kai grįžome į Angliją, policija pagaliau nusprendė pasidomėti reikalais. Be didesnio užsidedimo. Sesilė buvo išėjusi pavedžioti šunį. Ji turi gauruotą auksaspalvį retriverį vardu Lokys – mes visada laikėme šunis. Ji išėjo iš viešbučio apie trečią valandą po pietų, automobilį pastatė Vudbridžo stotyje. Sesilė dažnai eidavo pasivaikščioti paupiu palei Debeno upę. Ten yra žiedinis takas, jo pradžioje žmonių netrūksta. Bet toliau prasideda tyrai, kurie driekiasi iki miško, o tada keliu kitoje upės pusėje grįžti atgal per Martlšamą.

– Taigi, jeigu kas nors ją užpuolė...

– Tokių dalykų Safolke nenutinka. Tačiau taip, ten yra daugybė vietų, kur ji galėjo likti viena, niekieno nematoma, – Polina atsiduso ir ėmė pasakoti toliau. – Jai negrįžus iki vakarienės, Aidenas sunerimo ir visai pagrįstai iškviatė policiją. Atėjo du uniformuoti pareigūnai, uždavė keletą klausimų, tačiau iki kito ryto nieko nesiėmė, taigi nepaprastai pavėlavo. Ryte, kai Lokys pasirodė stotyje vienas, jie pažvelgė į reikalą su visu rimtumu. Su šunimis apieškojo teritoriją nuo Martlšamo iki pat Meltono. Bet nesėkmingai. Ten laukai, miškai, šlapynės... reikėjo apeiti didžiulius plotus. Tačiau nieko nerado.

– Kiek laiko praėjo nuo jos dingimo? – pasidomėjau.

– Paskutinį kartą žmonės ją matė praėjusį trečiadienį.

Stojo tylą. Penkios dienos. Ilgas laiko tarpas, bedugnė, į kurią buvo įkritusi Sesilė.

– Keliavote tokį kelią pasikalbėti su manimi, – pagaliau tariau. – Ko iš manęs konkrečiai tikitės?

Polina žvilgtelėjo į vyrą.

– Atsakymas yra šioje knygoje, – paaiškino jis, – „Atikas Piundas imasi bylos“. Turėtumėte būti susipažinusi su ja geriau negu bet kas kitas.

– Tiesą sakant, prabėgo nemažai metų nuo tada, kai ją skaičiau, – prisipažinau.

– Jūs dirbote su autoriumi, su tuo Alanu Konvėjumi. Žinote, kaip veikė jo protas. Jeigu paprašytume perskaityti knygą dar kartą, esu tikras, aptiktumėte tai, ko mes nepastebėjome. O jei-gu atvyktumėte į „Brenlouholą“ ir perskaitytumėte knygą vietoje, taip sakant, *in situ*, galbūt išsiaiškintumėte, ką pastebėjo mūsų dukra ir kodėl nutarė paskambinti mums. O tai savo ruožtu gal atskleistų, kur ji yra ar kas jai nutiko.

Su paskutiniais žodžiais jo balsas ėmė virpėti. *Kas jai nutiko*. Gali būti paprasta priežastis, kodėl ji dingo, bet tai mažai tikėtina. Ji kažką žinojo. Kažkam kėlė pavojų. Tačiau šios minties geriau neįgarsinti.

– Ar galėčiau paprašyti cigaretės? – paklausiau Polinos Trehern. Ši ištiesė pakelį. Manasis buvo likęs už baro. Visas tas ritualas – ištraukti cigaretę, uždegti, įtraukti pirmą dūmą – davė laiko pagalvoti.

– Negaliu keliauti į Angliją, – galiausiai pasakiau. – Deja, esu pernelyg užsiėmusi. Bet knygą perskaitysiu, jeigu paliksite man savąjį egzempliorių. Nepažadau, kad ką nors atkapstysiu. Turiu galvoje, kad prisimenu istoriją, o ji ne visai atitinka tai, ką man papasakojote. Tačiau galiu parašyti jums elektroninį laišką...

– Ne. Šitaip netinka. – Polina jau buvo apsisprendusi. – Šiuo reikalu turite pasikalbėti su Aidenu ir Liza, taip pat su Eloiza. Be to, turėtumėte susitikti su Dereku, naktiniu budėtoju. Jis dirbo tą naktį, kai buvo nužudytas Frenkas Peris, ir kalbėjo su bylą

tiriančiu detektyvu. Jis irgi yra Alano Konvėjaus knygoje, nors vadinamas Eriku. – Ji maldaujamai palinko mano pusėn. – Tai ilgai neužtruks.

– Ir mes sumokėsime, – pridūrė Lorensas. – Turime daug pinigų ir neketiname jų taupyti, jeigu tai padės surasti mūsų dukrą. – Jis trumpam nutilo. – Dešimt tūkstančių svarų?

Po šių žodžių jis susilaukė veriamo žmonos žvilgsnio, tad man dingtelėjo, kad jis nepagalvojęs ženkliai padidino sumą, kurią jie ketino pasiūlyti, galbūt net padvigubino ją. Tokia buvo mano atsikalbinėjimo pasekmė. Akimirką pamaniau, kad Polina ketina kažką pasakyti, bet ji atsileido ir linktelėjo.

Dešimt tūkstančių svarų. Pagalvojau apie balkono pertinkavimą. Naują kompiuterį Andrėjui. Gendantį ledų šaldiklį. Panašų ir Vangelį, murmančius dėl mažų atlyginimų.

*

– Kaip galėjau atsisakyti? – paaiškinau Andrėjui mūsų miegamajame vėlai vakare. – Mums reikia pinigų, be to, šiaip ar taip, gal padėsiu jiems surasti dukrą.

– Manai, ji vis dar gyva?

– Tai įmanoma. Bet jeigu ne, galbūt galiu sužinoti, kas ją nužudė.

Andrėjas atsisėdo. Miegai išsilakstė, jis ėmė nerimauti dėl manęs. Pasigailėjau jį apšaukusi.

– Kai paskutinį kartą ieškojai žudiko, geruoju nesibaigė, – priminė jis.

– Čia kas kita. Tai ne asmeniška. Su manimi niekaip nesusiję.

– Skamba kaip argumentas nesivelti į šį reikalą.

– Galbūt esi teisus. Tačiau...

Buvau apsisprendusi ir Andrėjus tai žinojo.

– Vis tiek man reikia pertraukos, – pasakiau. – Jau dveji metai, kai niekur, išskyrus savaitgalį Santorine, nesame pajudėję. Jaučiuosi visiškai išsekusi, nuolatos gesinu gaisrus, plušu dieną naktį. Pamaniau, kad suprasi.

– Pertrauka nuo viešbučio ar pertrauka nuo manęs?

Suabejojau, ar turiu atsakymą.

– Kur apsistosi? – paklausė jis.

– Pas Keitę. Bus smagu, – tariu, padėjusi delną jam ant rankos pajutau šilumą ir pūpsantį raumenį. – Puikiai susitvarkysi ir be manęs. Paprašysiu Nelės, kad kartais užsuktų pasirūpinti ūkiu. Be to, mudu kalbėsime kiekvieną dieną.

– Nenoriu, kad išvyktum, Siuzana.

– Manęs nesustabdysi, Andrėjau.

Jis nutilo, ir tą akimirką pamačiau, kaip grumiasi pats su savimi. Mano Andrėjus prieš graiką Andrėją.

– Nesustabdysiu, – galiausiai sutiko jis. – Turi padaryti tai, ką privalai.

*

Po dviejų dienų jis nuvežė mane į Herakliono oro uostą. Kai kurios kelio iš Agios Nikolajo atkarpos – kai pravažiuoji Neapolį ir Latsidą – labai gražios. Laukiniai neapgyvendinti tyrai, tolumoje kalnų virtinės, atrodo, kad per tūkstančius metų čia niekas nepasikeitė. Net naująjį greitkelį už Malijos supa nuostabus kraštovaizdis, o kai artėji prie Herakliono ir imi leistis žemyn, atsiduri netoli plataus balto smėlio paplūdimio. Gal būtų

dėl šių vaizdų mane ir apėmė liūdesys, suvokimas, ką palieku. Staiga nustojau sukusi galvą apie rūpesčius ir darbus, susijusius su „Polidoru“. Galvojau apie vidurnaktį, bangas ir *pansélinos* – pilnatį. Apie vyną. Juoką. Savo valstietišką gyvenimą.

Ruošdamasi kelionei sąmoningai pasirinkau mažiausią krepšį. Pamaniau, šitaip pasakysiu Andrėjui ir sau pačiai, kad tai tik trumpa komandiruotė ir kad labai greitai grįšiu namo. Tačiau rausdamasi po garderobą, apžiūrinėdama drabužius, kurių nedėvėjau dvejus metus, nejučia prikroviau ant lovos jų visą kalną. Keliavau atgal į anglišką vasarą, o tai reiškė, kad tą pačią dieną gali būti ir karšta, ir šalta, gali lyti lietus ir pliekti saulė. Apsistosiu prabangiame užmiesčio viešbutyje. Jis tikriausiai turi aprangos kodą vakarienei. Ir man sumokės dešimt tūkstančių svarų. Reikia atrodyti profesionaliai.

Taigi Herakliono oro uoste vilkau jau senąjį lagaminą, riedėdami per betonines grindis jo ratai piktybiškai girgždėjo. Trumpam stabtelėjome išvykimo salėje, kondicionierių oras buvo šleikštus, akis rėžė dar šleikštesnė elektrinė šviesa.

Jis apkabino mane.

– Pažadėk, kad rūpinsiesi savimi. Ir paskambink, kai tik nuvyksi. Galime pasikalbėti per „FaceTime“.

– Jeigu tavo belaidis ryšys nesuslūbuos!

– Pažadėk man, Siuzana.

– Pažadu.

Jis suėmė už rankų ir pabučiavo. Nusišypsojau, tada nuvilkau lagaminą prie apkūnios mėlyna uniforma vilkinčios graikės, ši patikrino pasą, įlaipinimo kortelę ir leido keliauti prie patikros vartų. Atsisukusi pamojavau.

Bet Andrėjas jau buvo dingęs.

„THE SUNDAY TIMES“ BESTSELERIS

Alanas Konvėjus

Atikas Piundas imasi bylos

„Alanas Konvėjus yra pasiekęs savo kūrybos viršūnę. Mėgavausi jo trečiuoju santūriu vokišku detektyvu nuo pirmo iki paskutinio puslapio.“

DAILY MAIL

ATIKAS
PIUNDAS IMASI
BYLOS

Alanas Konvējus

ORION BOOKS

VEIKĖJAI

- Melisa Džeims – Holivudo aktorė, gyvenanti Tavleite
Frensis Pendltonas – Melisos vyras
Filisė Čandler – Melisos virėja / namų šeimininkė
Erikas Čandleris – vairuotojas / pagalbinis darbininkas, Filisės sūnus
Lansas Gardneris – „Mėnulio gėlės“ viešbučio valdytojas
Morina Gardner – Lanso žmona, kartu valdanti viešbutį
Aldžernonas Maršas – nekilnojamojo turto vystytojas ir verslininkas
Samanta Kolinz – Aldžernono sesuo, Leonardo žmona
Daktaras Leonardas Kolinzas – vietinis bendrosios praktikos gydytojas, Samantos vyras
Džoisė Kempion – Aldžernono ir Samantos teta
Harlanas Gudisas – amerikiečių milijonierius, vedęs Džoisę
Nensė Mitčel – viešbučio „Mėnulio gėlė“ registratorė
Brenda Mitčel – jos motina
Bilas Mitčelas – jos tėvas
Saimonas Koksas (dar žinomas kaip Simanis Kropsas) – filmų prodiuseris
Čarlzas Pargeteris – Ludendorfo deimanto savininkas
Eleina Pargeter – jo žmona
Detektyvas inspektorius Džilbertas – tiria Ludendorfo deimanto bylą
Detektyvas seržantas Dikinsonas – dirba su Džilbertu
Atikas Piundas – pasaulinio garso detektyvas
Madelina Kein – jo sekretorė
Detektyvas vyresnysis inspektorius Edvardas Kiškis – tiria žmogžudystes „Mėnulio gėlėje“

PIRMAS

„KLARENŠO BOKŠTAS“

— **E**rikai, taip ir sėdėsi? Gal padėsi suplauti indus? Erikas Čandleris pakėlė akis nuo „Cornish & Devon Post“ puslapio apie žirgų lenktynes, ir nors atsakymas sukosi ant liežuvio galo, šiaip ne taip susivaldė jo neišrėžęs. Dvi pastarąsias valandas jis plovė ir poliravo „Bentley“, tiesą sakant, tik švaistė laiką, nes orai buvo permainingi. Visą balandį siautėjo škvalai, nešdami nuo jūros lietu. Į virtuvę Erikas grįžo sušalęs, permirkęs ir tikrai nenusiteikęs padėti mamai plauti indų ar imtis kokių nors kitų darbų.

Ilgai lenkusi nugarą viršum viryklės Filisė Čandler atsitiesė, rankose ji laikė skardą su ką tik iškeptais florentiniais, kiekvienas jų buvo tobulai apskritas, auksinės rudos spalvos. Nunešė juos ant bufeto ir mentele perdėjo visus į lėkštę. Erikas kartais pasvarstydavo, kaip jai tai pavyksta, ypač turint galvoje, kad kiaušiniai ir cukrus vis dar buvo normuojami net ir praėjus beveik aštuoneriems metams po karo, tačiau jai kažkaip nekildavo sunkumų. Kai tik vėl pasirodė balta duona, mama parnešė jos iš kaimo du pilnus krepšius, o su mėsos daviniu už šilingą ir aštuonis pensus ji versdavosi ilgiau, nei mėsa galėdavo išsilaikyti.

Po virtuvę triūsianti mama Erikui priminė ežį. Kokią pasaką ji skaitydavo jam vaikystėje? „Ponia Tigi Vinkl“. Būtent ją. Ežienės skalbėjos, gyvenančios Ežerų krašte, nuotykiškai... iš tiesų ne kažki kiek tų nuotykių ten ir nutikdavo. Mama taip ir atrodė: maža ir apvali, netgi dėvėjo tokius pačius drabužius, margą chalatą su balta prijuoste ant didelio pilvo. Ir buvo dygliuota. Neabejotinai teisingas žodis ją apibūdinti.

Erikas dirstelėjo į kriauklę. Pastarąsias kelias dienas motina gamino maistą savaitgaliui. Įdaryti kiaušiniai, skaldytų žirnių sriuba, vištiena *à la King*... Melisa Džeims laukė svečių ir, kaip visada, buvo numaçiusi labai konkretų maistą. Tokiems orams puikiai tiko sriubos ir troškiniai, nors sandėliuke gulėjo ir pora kaplūnų bei ėriuko koja. Rūkyta silkė ir košė pusryčiams. „Tommo Kolinzo“ kokteiliai šeštai valandai. Pilvas sugurgė primindamas Erikui, kad šis nuo pietų nieko nebuvo įsimetęs į burną. Motinai nususukus nuo krosnies, jis ištiesė ranką ir čiupo vieną florentiną. Šis vis dar buvo karštas. Erikas greitai permetė jį į kitą ranką.

– Mačiau! – šūktelėjo motina.

Kaip tai apskritai įmanoma? Juk motina stovėjo į jį nugara.

– Užteks visiems, – atšovė jis. Nosį sukuteno džiovintų vaisių ir auksinio sirupo kvapai. Kokių galų ji tokia gera virėja?

– Šitie ne tau! Jie skirti panelės Džeims svečiams.

– Panelės Džeims svečiai net nepastebės, kad vieno trūksta.

Erikui dažnai atrodė, kad gyvena kaip spąstuose ir kad tai tęsiasi nuo pat gimimo dienos. Kiek pamena, jautėsi pririštas prie motinos, tačiau ne kaip sūnus, o kaip savotiškas priedėlis, saistomas jos prijuostės raiščių. Jo tėvas, kariuomenės kapitonas, net apsidžiaugė, kai prasidėjo Didysis karas, svajojo apie medalius

ir šlovę, svajojo, kaip išdurs bošus. Iš tiesų tik gavo kulką į galvą kažkur tolimame krašte, kurio pavadinimo Erikas net neįstengė ištarti. Kai atėjo telegrama, jam buvo septyneri metai, ir jis iki šiol neužmiršo, kaip jautėsi... tiksliau, kaip nieko nejautė. Nepajėgė gedėti žmogaus, kurio beveik nepažinojo.

Jiedu su motina jau gyveno Pajūrio Tavleite, namelyje, tokiame mažame, kad norint prasilenkti tekdavo trauktis į šalį. Mokykloje Erikui ne itin sekėsi, tad imdavosi atsitiktinių darbų kaime, dirbo aludėje, mėsinėje, uoste, tačiau niekur ilgiau neužsilaikydavo. Nors prasidėjus Antrajam pasauliniam karui jau buvo šaukiamoji amžiaus, į kariuomenę jo niekas neėmė. Jis gimė su deformuota pėda. Vaikystėje berniukai vadino jį Gvėra, merginos nekreipė į jį dėmesio, tik kikendavo išvydusios šlubuojantį gatve. Buvo įstojęs į Vietos gynybos savanorių organizaciją, tačiau net ir šie nesidžiaugė jo draugija.

Karas pasibaigė. Melisai Džeims atvykus į Tavleitą, Filisė pradėjo dirbti pas ją. Neturėdamas jokio kito pasirinkimo, Erikas irgi ėmė tarnauti pas Melisą. Mama dirbo namų šeimininke ir virėja. Jis – liokajumi, vairuotoju, sodininku, visų galų meistru. Tačiau ne indų plovėju. Šis darbas jam nepriklausė.

Dabar jam buvo keturiasdešimt treji metai, ir jis ėmė suprasti, kad kitokio gyvenimo tikėtis nebeverta. Taip iškrito kortos, ir nieko čia nepadarysi. Jis plaudavo automobilį, blizgindavo sidabro indus, „Taip, panele Džeims“ ir „Ne, panele Džeims“, ir net vilkėdamas geriausią savo kostiumą, kurį ji nupirko ir su kuriuo turėdavo vežioti ją į miestą, jis vis tiek liko Gvėra. Visada juo bus.

Jis atsikando jau šiek tiek atvėsusio florentino ir kąsneliui slystant liežuviu pajuto sviesto skonį. Tai irgi buvo dalis spąstų. Ji gamino maistą. Jis tuko.

– Jeigu alkanas, pasiimk kokosinių sausainių iš dėžutės, – nutaisiusi švelnesnį balsą pasiūlė Filisė.

– Jie susenę.

– Galiu įdėti į krosnį kelioms minutėms, ir bus geri.

Net gražiai su juo elgdamasi motina sugebėdavo pažeminti. Negi jis turi būti dėkingas už tuos siūlomus likučius, kurių atsisakė Melisa Džeims ir jos draugai? Sėdėdamas prie stalo pajuto, kaip užverda pyktis. Buvo pastebėjęs, kad šis tampa vis grėsmingesnis, kad vis sunkiau sekasi suvaldyti ne tik jį, bet ir kitus jausmus. Pasvarstė, ar nereikėtų pasikalbėti su daktaru Kolinzu, kuris keletą kartų jau gydė jį, kai buvo pasigavęs infekciją ar prisitrynęs nuospaudų. Daktaras Kolinzas atrodė gana draugiškas.

Tačiau žinojo, kad nesikreips. Niekam negalėjo pasakyti, kaip jaučiasi, nes tokia būseną užklupdavo tik dienai baigiantis, ir jis nieko negalėjo padaryti. Geriau apie tai niekam nepasakoti, tebūnie tai jo paslaptis.

Gal tik Filisė buvo ją įminusi. Kartais jam atrodė, kad keistai žiūri į jį.

Prie durų pasigirdo žingsniai. Į virtuvę įžengė Melisa Džeims, ji dėvėjo kelnes aukštu liemeniu, šilkinis marškinius ir pažo švarką su aukso spalvos sagomis. Erikas stryktelėjo palikęs ant stalo pusiau nuvalgytą florentiną. Filisė atsisuko ir ėmė šluostytis rankas į prijuostę, tarsi norėdama parodyti, kokia užsiėmusi.

– Nesistok, Erikai, – tarė Melisa. Ji buvo gimusi Anglijoje, tačiau tiek ilgai dirbo Holivude, kad kai kurie jos žodžiai turėjo ryškų amerikietišką skambesį. – Tiesiog keliauju į Tavleitą...

– Ar nuvežti jus, panele Džeims?

– Ne. Važiuosiu bentliu.

– Ką tik jį nuploviau.

– Ačiū. Nuostabu!

– Kada norėtumėt vakarienės šįvakar? – paklausė Filisė.

– Dėl to ir užsukau. Šiandien vakare Frensis išvyksta į Barns-
taplą. Man šiek tiek skauda galvą, tad turėsiu anksčiau atsigulti.

Štai ir vėl, pagalvojo Erikas. Anglė būtų „anksčiau“ atsigulu-
si, o ne „turėjusi anksčiau“ atsigulti. Melisa dabinosi ameriko-
nizmais kaip pigiais papuošalais.

– Jeigu norite, pašildysiu sriubos. – Filisės balse nuskambėjo su-
sirūpinimas. Jos nuomone, sriuba buvo vaistų atitikmuo, tik veiks-
mingesnė.

– Tiesą sakant, pamaniau, kad norėsi pasimatyti su seserimi.
Erikas gali nuvežti tave automobiliu.

– Jūs labai rūpestinga, panele Džeims.

Filisės sesuo – Eriko teta – gyveno kiek piečiau, pajūrio mies-
telyje Bjude. Pastaruoju metu jautėsi nekaip, greičiausiai jos lau-
kė operacija.

– Grįšiu prieš šeštą. Tada iškart keliaukite ir smagiai praleis-
kite vakarą.

Erikas visą tą laiką tylėjo. Pasirodžius Melisai Džeims visa-
da taip elgdavosi. Negalėdavo atplėšti nuo jos akių. Ne tik to-
dėl, kad ji buvo nepaprastai patraukli moteris. Ji buvo ir kino
žvaigždė. Anglijoje vargu ar kas nors būtų neatpažinęs jos švie-
sių plaukų, pakirptų beveik berniukiškai, ryškių mėlynų akių,
jos šypsenos, kuri atrodė dar patrauklesnė dėl menkučio rando
lūpų kamputyje. Net ir po daugybės metų darbo šiuose namuose
Erikas negalėjo patikėti, kad ji yra viename kambaryje su juo.
Žvelgdamas į ją jautėsi tarsi kine, tarsi matytų ją ekrane penkis
kartus didesnę už jį.

– Tada pasimatysime vėliau, – tarė Melisa ir apsisukusi pa-
traukė link durų.

– Pasiimkite skėtį, panele! Panašu, kad lis, – šūktelėjo jai iš
paskos Filisė.

Melisa tik mostelėjo ranka. Ir išėjo iš kambario.

Filisė lukterėjo kelias sekundes, o tada užsipuolė Eriką.

– Ką išdarinėji? – piktai paklausė ji.

– O ką? – įsitempė Erikas.

– Tu spoksojai į ją.

– Tikrai nespoksojau!

– Akys kaip lėkštės! – Filisė įsisprendė rankomis į šonus visai
kaip ponija Tigi Vinkl. – Per tavo mus abu išmes iš čia.

– Mama... – Erikas pajuto, kaip jį užplūsta įtūžio bangos.

– Kartais tiesiog nesuprantu, kas tau, Erikai, darosi. Sėdi čia
visą laiką vienas. Tai nesveika.

Erikas užsimerkė. Štai ir vėl, pagalvojo jis.

– Jau seniai turėjai susirasti panelę, su kuria galėtum vaikš-
čioti į pasimatymus. Suprantu, kad nesi išvaizdus, ir ta tavo ko-
ja – tačiau vis tiek! Kad ir ta mergaitė „Mėnulio gėlėje“. Nensė.
Pažįstu jos mamą. Nepaprastai graži šeima. Gal pasikviesk ją
arbatos?

Erikas leido jai toliau čiauškėti, motinos balsas palengva tolo.
Jis žinojo, kad vieną dieną nebeištvers. Nepajėgs susivaldyti. Ir
kas tada?

Atsakymo jis neturėjo.

*

Išėjusi iš virtuvės Melisa Džeims patraukė koridoriumi link laukujų durų. Kilimo nebuvo, tad beveik automatiškai, negalvodama, ką daro, ji tipeno kaip įmanydama tyliau, stengdamasi nesugirgždinti medinių grindų. Būtų taip malonu išeiti iš namų daugiau su niekuo nesusidūrus. Ar jai dar negana rūpesčių?

Filisė pasirodė esanti teisi. Lietus vis stiprėjo, – nesiliovė jau beveik visą savaitę, – tačiau ji neketino imti skėčio. Šis Melisai visada atrodė juokingas išradimas. Tai lietus permerkia po juo, tai vėjas bando išplėšti iš rankos. Naudodavosi skėčiu tik tada, kai jį laikydavo kas nors kitas, kai filmuodavosi arba lipdavo iš automobilio per filmo premjerą. Tačiau tai kas kita. Šito iš jos buvo tikimasi. Dabar gi nusikabino lietpaltį nuo kabyklos ir užsimetė jį ant pečių.

Ji nusipirko „Klarenso bokštą“ apimta beprotybės – tais laikais, kai galėjo nusipirkti beveik bet ką nepaisydama kainos. Namo pavadinimas pasirodė ištis keistas. Bokštas yra saugiausia pilies vieta, paskutinė priebėga. Tačiau jai reikėjo visai ne to. Ir nors ji įsimylėjo tuos namus vos juos išvydusi, jie nė kiek nepriiminė pilies.

„Klarenso bokštas“ buvo regentystės laikų keistenybė, jį pastatė kariuomenės vadas seras Džeimsas Klarensas, kovėjis JAV Nepriklausomybės kare, vėliau tapęs Jamaikos gubernatoriumi. Galbūt ta vieta ir įkvėpė jį, nes namas daugiausia buvo pastatytas iš medžio, nudažytas akinamai balta spalva, su dailiais langais, pro juos vėrėsi vaizdas į erdvas tuščias vejas, kurios leidosi iki pat jūros. Abipus lauko durų driekėsi plati veranda, o tiesiai viršum jos dunksojo balkonas, priklausantis pagrindiniam miegamajam. Vejos lygutėlės, ryškaus, beveik atogrąžų žalumo. Trūko tik palmių. Namas būtų puikiai tikęs kokioje nors plantacijoje.

Pasakojama, kad jame kadaise buvo apsistojusi karalienė Viktorija. Namas trumpai priklausė Viljamui Reiltonui, architektui, sukūrusiam Nelsono koloną Trafalgaro aikštėje. Kai Melisa ap-
tiko „Klarenso bokštą“, šis stovėjo jau seniai apleistas, tad pirko
jį puikiai suprasdama, kad prireiks nemenkų pinigų norint sugra-
žinti pastatui regentystės laikų didybę. Tačiau buvo priblokšta,
kai išaiškėjo, kiek iš tiesų tai kainuos. Nė nespėjus jai susitvar-
kyti su sausu puviniu, iššūkį metė drėgmė. Potvynių padaryta ža-
la, irstantis bei sėdantis pamatas ir dešimtys kitų problemų laukė
eilėje jos autografo, kiekvienu atveju ant čekio. Ar galiausiai tie
vargai atsipirko? Namas išgražėjo. Ji mėgavosi gyvenimu jame,
vaizdais į jūrą ir lūžtančių bangų garsais, pasivaikščiojimais so-
de (kai leisdavo oras), savaitgaliniais vakarėliais. Tačiau kartais
pagalvodavo, kad tie vargai ją išsekino labiau, negu ji tikėjosi.

Visų pirma, finansiškai.

Kaip ji leido reikalams šitaip išslysti iš rankų? Penkerius
metus nevaicino Holivude, trejus metus išvis nebuvo vaidinusi.
Visiškai pasinėrė į gyvenimą Pajūrio Tavleite, baigė namo reno-
vaciją, plėtojo verslo interesus, žaidė tenisą ir bridžą, jodinėjo,
ieškojo draugų... susituokė. Tarsi buvo nusprendusi paversti gy-
venimą didžiausiu savo kada nors suvaidintu vaidmeniu. Žino-
ma, plūdo įspėjimai iš banko. Jai rašė buhalteriai. Ausyse aidėjo
iš Niujorko skambinančių agentų klyksmai. Tačiau Melisa per-
nelyg mėgavosi gyvenimu, kad jų klausytųsi. Ji buvo suvaidinu-
si daugybėje sėkmingų filmų Anglijoje ir Amerikoje. Jos veidas
puikavosi ant pirmųjų „Woman’s Weekly“, „Life“ ir net „True
Detective“ (po to, kai suvaidino kartu su Džeimsu Kogniu) vir-
šelių. Ji dirbo, kai norėjo dirbti. Ji buvo Melisa Džeims. Kai nu-
spręs sugrįžti, sužibės dar ryškiau, nei žibėjo iki šiol.

Tai turėjo nutikti greitai. Kažkaip ji leido sąskaitoms išaugti iki tokio masto, kad šios tiesiog gniaužė kvapą. Ji mokėjo penkis atlyginimus. Išlaikė jachtą ir du žirgus. Jos įsigytas viešbutis „Mėnulio gėlė“ būdavo pilnas mažiausiai pusę metų, tad turėjo duoti nemenką pelną. Tačiau iš tiesų viešbutis veikė nuostolingai. Jai tvirtino, kad investicijos pasiteisina, tačiau iki šiol jokio pelno nebuvo gavusi. Dar blogiau, tiek jos britų, tiek amerikiečių agentai aiškino, kad vargu ar yra tiek vaidmenų jai, kiek ji tikisi. Rinka pasikeitė, o jai jau keturiasdešimt. Jos mantiją paveldėjo jaunesnės aktorės – Džeinė Meinsfeld, Natali Vud, Elizabet Teilor. Netikėtai ji buvo pakviesta suvaidinti jų motiną! O blogiausia, kad mamos vaidmuo visiškai neapsimokėjo.

Ir vis tiek Melisa pernelyg nesijaudino. Prieš daugelį metų pradėjusi vaidinti pigiuose „kvotos greitukuose“, kuriuos britų prodiuseriai kūrė per prievartą, ji svajojo apie dieną, kai taps tarptautine žvaigžde. Nė kiek tuo neabejojo. Ji buvo iš tų, kurie visada gauna tai, ko nori. Lygiai taip jautėsi ir dabar. Ką tik ryte gavo nuostabų scenarijų, trilerį, kuriame jai tektų pagrindinis vaidmuo: moters, kurią vyras bandė nužudyti, o bandymui nepavykus apšmeižė. Filmą režisuos Alfredas Hičkokas, o tai reiškia, kad filmas turės didžiulį pasisekimą. Tiesa, tas vaidmuo dar nebuvo jai pasiūlytas. Ji turėjo susitikti su ponu Hičkoku Londone, kur jis žadėjo atvykti po poros savaitių. Tačiau Melisai nekilo abejonių. Vaidmuo tikriausiai parašytas jai, ir vos susitikusi su scenaristais, manė ji, įsitikins, kad taip ir yra.

Kirbant tokioms mintims, priėjo prie durų, tačiau nespėjusi jų atidaryti išgirdo žingsnius už nugaros ir iškart suprato, kad laiptais leidžiasi Frensis Pendltonas, jos vyras. Vieną akimirką

dingtelėjo mintis nesustoti, išeiti iš namų, tarsi nebūtų jo išgirdusi. Tačiau apsigalvojo. Geriau nepūsti iš musės dramblio.

Atsisukusi ji nusišypsojo.

– Trumpam išeinu, – tarė.

– Kur?

– Į viešbutį. Ketinu pasikalbėti su Gardneriais.

– Gal nori, kad eičiau kartu?

– Ne! Nėra reikalo! Užtruksiu tik pusvalandį.

Keista, tačiau jai pasirodė kur kas sunkiau vaidinti, kai priešais nestovi kameros ir penkiasdešimt žmonių, kai neplieskia šviesos, kai tari neparašytą tekstą ir kai įtikinamai turi būti saviimi. Melisa bandė atrodyti atsipalaidavusi, apsimesti, kad viskas gerai. Tačiau scenos partneris nežaidė šito žaidimo. Tiesą sakant, žiūrėjo į ją labai įtariai.

Ji susipažino su Frensiu filmavimo aikštelėje, sukant Anglijoje paskutinį filmą, kur ji vaidino pagrindinį vaidmenį. Dėl to filmo ir buvo grįžusi į gimtinę. Pastatytas pagal Džono Buchano romaną, „Fortūnos įkaitė“ išėjo nuviliantis trileris, jame Melisa vaidino jauną motiną, ieškančią pagrobtos dukters. Kai kurias scenas filmavo Devone, Saunton Sands paplūdimiuose, o Frensis buvo priskirtas jai kaip asmeninis asistentas. Nors dešimčia metų jaunesnis už ją, tarp jų iškart užsimezgė ryšys, aiškiai leidęs jai suprasti, kur visa tai gali nueiti. Aišku, romanai per filmavimą nebuvo jokia naujiena. Tiesą sakant, Melisa neprisiminė nė vieno filmo, kuriame ji vaidino, kad nebūtų užmezgusi romano su kuriuo nors aktoriumi ar filmavimo grupės nariu. Tačiau šį kartą viskas vyko kitaip. Kai buvo nufilmuota paskutinė scena ir visi išsiskirstė, Frensis liko, ir ji suprato, jog jis priėjo prie išvados, kad jų santykiai turėtų tęstis.

O kodėl gi ne? Frensis buvo išvaizdus, garbanotais plaukais, įdeges ir puikaus kūno sudėjimo, pastarąsias dvi savybes įgijęs plaukiodamas jų jachta „Naktinėtojas“. Protingas ir, svarbiausia, jai visiškai atsidavęs. Jie puikiai tiko vienas kitam, nors taip ir neatrodė. Jo tėvai buvo turtingi, tėvas vikontas turėjo dvidešimties tūkstančių akrų dvarą Kornvalyje. Jis iš tikrųjų buvo seras Frensis Pendltonas, nors nepaveldėsiantis nei žemės, nei titulo, atsisakęs naudotis garbės vardu, vis tiek atrodė pageidaujamas jaunikis. Kai buvo paskelbta apie sužadėtuves, jūdviejų nuotraukos sumirgėjo visų Londono laikraščių paskalų skiltyse, ir Melisai dingtelėjo: kai pagaliau grįš į Holivudą ir užsuks į „Polo Lounge“ arba „Chateau Marmont“ su itin dailiu, rafinuotu britų aristokratu už parankės, pasiųs visiems deramą žinią apie save.

Frensis vienintelis palaikė Melisą perkant „Klarenso bokštą“. Negana to, net skatino ją, ir dabar ji suprato kodėl. Visų pirma, „Klarenso bokštas“ jam priminė namus. Šeimos dvaras buvo kitoje grafystėje ir, nors tėvai su juo nebekalbėjo, – jiems nedarė įspūdžio tai, ką perskaitydavo paskalų skiltyse, – būtent taip gyventi jis visada ir norėjo. Tiesą sakant, jis niekuo nesirūpino, nei viešbučiu, nei žirgais, nei kuo nors kitu. Netgi nesikeldavo iki dešimtos. Tapo dvaro šeimininku su savo *tropaeum uxor*, trofėjine žmona.

Dabar Melisa žiūrėjo į jį, stovintį laiptų apačioje. Frensis vilkėjo mėlyną striukę ir baltas kelnės tarsi susiruošęs paplaukioti jachta, kurios jie nebegalėjo sau leisti, gniaužiojo kumščius tarsi niekaip neradamas tinkamų žodžių. Su kiekviena diena atrodė vis didesnis nevykėlis. Kartais, tiesą sakant, ji kaltino Frensį tuo, kad savo sprendimais jis, atrodo, siekia įsiurbti ją į savo pasaulį.

– Manyčiau, mums reikia pasikalbėti, – tarė jis.

– Ne dabar, Frensi. Manęs laukia šlykštieji Gardneriai.

– Na, tada, kai grįši...

– Maniau, kad šįvakar iškeliauji.

Jis susiraukė.

– Abu iškeliaujame.

– Ne, – ji patempė lūpą. – Atleisk, brangusis. Man skauda galvą. Juk nepyksti? Aš turėsiu atsigulti anksčiau.

– Na, jeigu tu neini, neisiu ir aš.

Melisa atsiduso. To ji tikrai nenorėjo. Jau buvo sumaniusi, ką veiks vakare.

– Nebūk kvailas, – paprieštaravo ji. – Jau kelias savaites laukei tos operos ir puikiai žinai, kad vienas ja labiau pasimėgausi. Pats visada sakai, kad per antrą veiksmą užmiegu.

– Nes taip ir yra.

– Man operos nepatinka. Nesuprantu jų istorijų. Visos kažkokios beprasmiškos.

Suvokusi, kad tikslo nepasieks, jeigu jiedu ims pyktis, priėjo prie jo ir uždėjo ranką jam ant dilbio.

– Pasimėgauk vienas, Frensi. Mano galva plyšta nuo minčių apie viešbutį, naują scenarijų ir daugybę kitų dalykų. Galime pasikalbėti rytoj arba poryt. – Ji stengėsi sumažinti įtampą. – Aš niekur nedingsiu!

Tačiau paskutinius jos žodžius Frensis priėmė su visu rimtumu. Jai nespėjus atitraukti rankos, Frensis suėmė ją kita ir prispaudė prie savosios.

– Pasilik su manimi, Melisa. Juk žinai, kad vis dar myliu tave. Dėl tavęs padaryčiau bet ką.

– Žinau. Gali to ir nesakyti.

– Mirčiau, jei mane paliktum. Negalėčiau gyventi be tavęs.

– Liaukis šnekėjęs kvailystes, Frensi, – ji pabandė išsivaduoti, tačiau jis vis dar nepaleido. – Dabar negaliu kalbėti, – neatlyžo ji. – Be to... – ji pritildė balsą, – virtuvėje sukinėjasi Erikas su mama.

– Jie mūsų negirdi.

– Jie gali pasirodyti.

Triukas pavyko, kaip ji ir tikėjosi. Frensis paleido ją, ir Melisa iškart atsitraukė per saugų atstumą.

– Nelauk manęs, – tarė. – Gali įstrigti už traktoriaus, o juk nenorėtum praleisti pirmojo veiksmo.

– Regis, sakei, kad užtruksi tik pusvalandį.

– Neįsivaizduoju, kiek užtruksiu. Reikia pasikalbėti su Gardneriais apie sąskaitas. Tiesą sakant, esu sumaniusi, kaip juos prigauti.

– Ką turi galvoje?

– Papasakosiu po susitikimo su jais. Galime pasikalbėti rytoj.

Ji jau norėjo išeiti. Bet staiga pasigirdo šnopavimas ir medinėmis grindimis slystančių nagų garsai, netrukus pasirodė šunelis. Čiau čiau veislės rausvakailis gumuliukas plokščiu snukiu, smailiomis trikampėmis ausimis ir tamsiai violetiniu liežuviu skuodė link šeimininkės. Melisa nesusivaldė. Sucypusi iš džiaugsmo atsiklaupė ir ėmė glostinėti jam kaklą, kur kailis buvo storiausias.

– Mažasis Kimba! – prikišusi veidą sučyravo ji. – Kaip laikosi mano kūdikėlis? – Ji neatsitraukė, net kai šuo puolė laižyti jai nosį ir lūpas. – Kaip laikosi mano gražuoliukas? Mamytė tik eina į miestą. Tačiau netrukus grįšiu. Ar būsi ant lovos? Ar lauksi manęs?

Frensis susiraukė. Jam nepatiko, kai šuo įsitaiso ant lovos, tačiau nieko nepasakė.

– Tada keliauk! Geras berniukas! Mamytė greitai grįš.

Melisa atsistojo. Dirstelėjo į Frenšį.

– Mėgaukis opera. Pasimatysime rytoj, – tarė.

Šįkart ji pagaliau išėjo, paskubomis uždariusi duris paliko Frenšį vieną, apimtą niūrių minčių, kad Melisa daug meiliau elgiasi su šunimi nei su juo.